



Ballerup Lærerforening

Danmarks Lærerforening - kreds 21

Referat af den ordinære generalforsamling 2016

Morten Refskov åbnede mødet, og generalforsamlingen startede med at synge foreningssang: "I tidens strøm".

1. Valg af dirigent

Morten Refskov foreslog på Styrelsens vegne Jon Kowalczyk som dirigent. Jon Kowalczyk blev valgt og kunne konstatere, at generalforsamlingen var lovlig indkaldt ifølge vedtægterne og dermed beslutningsdygtig.

2. Fastsættelse af forretningsorden

Forretningsordenen blev vedtaget.

Stemmetællere blev valgt:

Lisbeth Kruse, Hans-Jørgen Franks, Jonas Holager, Lea Tøttrup, Susanne Vilstrup, Trine Taylor, Verner Poulsen, Lars Nilsson.

3. Forslag til vedtægtsændringer

Morten Refskov fremlagde forslag til vedtægtsændringer, der er en konsekvens af den nye skolestruktur, som trådte i kraft 1. august 2015. Det skete med udgangspunkt i generalforsamlingens bemyndigelse i 2015.

Forslagene var som følger:

Ballerup Lærerforening:

Nuværende §	Forslag til ny §
<p>§ 8 Kredsen ledes af en styrelse bestående af en formand, næstformand, en kasserer, en tillidsrepræsentant fra hver skole samt tillidsrepræsentanten fra PPR, de kongresdelegerede, som ikke i forvejen er medlem af styrelsen, samt mødelederen for pædagogisk samråd, når denne er medlem af Danmarks Lærerforening. Medlemmer af Ballerup Lærerforening valgt til Danmarks Lærerforenings hovedstyrelse inviteres til kredsstyrelsens møder.</p>	<p>§ 8 Kredsen ledes af en styrelse bestående af:</p> <ul style="list-style-type: none"> • En formand • En næstformand • En kasserer • En tillidsrepræsentant fra Baltorpskolen, afd. Rugvænget • En tillidsrepræsentant fra Baltorpskolen, afd. Grantofte • En tillidsrepræsentant fra Hedegårdsskolen • En tillidsrepræsentant fra Kasperskolen • En tillidsrepræsentant fra Måløvhøj Skole, afd. Måløv • En tillidsrepræsentant fra Måløvhøj Skole, afd. Østerhøj • En tillidsrepræsentant fra Ordblindeinstituttet • En tillidsrepræsentant fra Skovlunde Skole, afd. Nord • En tillidsrepræsentant fra Skovlunde Skole, afd. Syd • En tillidsrepræsentant fra Skovvejens Skole, afd. Øst • En tillidsrepræsentant fra Skovvejens Skole, afd. Vest og Unge 2 • En tillidsrepræsentant fra UUC Maglemosen • En tillidsrepræsentant fra PPR • En fælles arbejdsmiljørepræsentant • De kongresdelegerede, som ikke i forvejen er medlem af Styrelsen. <p>Medlemmer af Ballerup Lærerforening valgt til Danmarks Lærerforenings Hovedstyrelse inviteres til kredsstyrelsens møder.</p>

Nuværende §	Forslag til ny §
<p>§ 9 Valg af medlemmer til Danmarks Lærerforenings kongres og suppleanter for disse samt af kredsformanden, finder sted efter de af hovedstyrelsen fastlagte retningslinjer. De valgte delegerede til kongressen indtræder i kredsstyrelsen. Formanden vælges med absolut flertal af generalforsamlingen ved skriftlig afstemning. Har ingen ved første afstemning opnået dette, foretages bundet omvalg mellem de 2, der har opnået størst stemmetal. I tilfælde af</p>	<p>§ 9 Valg af medlemmer til Danmarks Lærerforenings kongres og suppleanter for disse samt af kredsformanden, finder sted efter de af hovedstyrelsen fastlagte retningslinjer. De valgte delegerede til kongressen indtræder i kredsstyrelsen. Formanden vælges med absolut flertal af generalforsamlingen ved skriftlig afstemning. Har ingen ved første afstemning opnået dette, foretages bundet omvalg mellem de 2, der har opnået størst stemmetal. I tilfælde af stemmelighed ved</p>

<p>stemmelighed ved bundet omvalg foretages lodtrækning.</p> <p>Næstformanden og kassereren vælges af generalforsamlingen på samme måde som formanden.</p> <p>Valg af øvrige styrelsesmedlemmer: Forud for generalforsamlingen i lige år vælger kredsens medlemmer på de enkelte skoler og PPR en repræsentant og en suppleant for denne.</p> <p>På generalforsamlingen vælges 2 revisorer og 2 revisorsuppleanter.</p>	<p>bundet omvalg foretages lodtrækning.</p> <p>Næstformanden og kassereren vælges af generalforsamlingen på samme måde som formanden.</p> <p>Valg af øvrige styrelsesmedlemmer:</p> <p>Forud for generalforsamlingen i lige år vælger kredsens medlemmer på de enkelte arbejdspladser (jf. § 8) en tillidsrepræsentant og en suppleant for denne. Tillidsrepræsentanten er samtidig valgt som kredsstyrelsesmedlem og indtræder i kredsstyrelsen fra det kommende skoleår.</p> <p>Forud for generalforsamlingen i ulige år vælges en fælles arbejdsmiljørepræsentant af og blandt de arbejdsmiljørepræsentanter, som er medlemmer af Danmarks Lærerforening. Denne arbejdsmiljørepræsentant er samtidig valgt som kredsstyrelsesmedlem og indtræder i kredsstyrelsen fra det kommende skoleår.</p> <p>På generalforsamlingen vælges 2 revisorer og 2 revisorsuppleanter.</p>
---	---

Nuværende §	Forslag til ny §
<p>§ 11</p> <p>Hver skoles repræsentant i styrelsen fungerer tillige som skoletillidsmand.</p> <p>Medlemsmøde afholdes, når Styrelsen finder det nødvendigt.</p>	<p>§ 11</p> <p>UDGÅR</p>

Nuværende §	Forslag til ny §
<p>15</p> <p>Med det formål at styrke det fagpolitiske arbejde på tjenestestederne og blandt medlemmerne danner kredsens medlemmer i fraktionerne 1 og 2 ved de enkelte tjenestestede en faglig klub.</p> <p>Klubbens forretningsorden skal godkendes af kredsstyrelsen.</p> <p>TR/kontaktpersonen er formand for klubben og er forbindelsesled til kredsstyrelsen.</p> <p>Valg af TR og TR-suppleant sker i henhold til TR-reglerne.</p> <p>Valg af kontaktperson og suppleant for denne sker efter de af kongressen fastsatte bestemmelser.</p> <p>Stk. 2.</p> <p>Medlemmer uden fast tjenestested kan udgøre en særlig klub under kredsens.</p> <p>Kontaktpersonen(erne) varetager forbindelsen med</p>	<p>§ 15</p> <p>Med det formål at styrke det fagpolitiske arbejde på arbejdspladserne og blandt medlemmerne danner kredsens medlemmer i fraktionerne 1 og 2 ved de enkelte arbejdspladser en faglig klub. Medlemsmøde afholdes, når tillidsrepræsentanten og/eller kredsstyrelsen finder det nødvendigt.</p> <p>Klubbens forretningsorden skal godkendes af kredsstyrelsen.</p> <p>TR/kontaktpersonen er formand for klubben og er forbindelsesled til kredsstyrelsen.</p> <p>Valg af TR og TR-suppleant sker i henhold til TR-reglerne.</p> <p>Valg af kontaktperson og suppleant for denne sker efter de af kongressen fastsatte bestemmelser.</p> <p>Stk. 2.</p> <p>Medlemmer uden fast tjenestested kan udgøre en</p>

<p>kredsstyrelsen. Stk. 3. Medlemmer, som ikke er ansat på en skole, men er ansat efter overenskomst indgået af DLF eller LC, kan udgøre en særlig klub under kredsens.</p> <p>Stk. 4. Generalforsamlingen afsætter hvert år et beløb til klubbernes drift.</p>	<p>særlig klub under kredsens. Kontaktpersonen(erne) varetager forbindelsen med kredsstyrelsen.</p> <p>Stk. 3. Medlemmer, som ikke er ansat på en skole, men er ansat efter overenskomst indgået af DLF eller LC, kan udgøre en særlig klub under kredsens.</p> <p>Stk. 4. Generalforsamlingen afsætter hvert år et beløb til klubbernes drift.</p>
---	---

Samtlige forslag til vedtægtsændringer blev enstemmigt vedtaget.

4. Formandens mundtlige beretning

Kære Generalforsamling!

Endnu et år, endnu en beretning, endnu et forsøg på at indkapsle årets talrige begivenheder. Stort som småt.

Det siges, at man ikke skal spille tiden på at ærgre sig over de ting, man ikke har magt til at ændre på – men jeg indrømmer gerne, at det ikke er en leveregel, jeg er god til at følge. For i ærgrelsen og forestillingen om noget andet og bedre finder man også kimen til at skabe forandringer. Og forandringer har vi så sandelig brug for.

Næsten uanset hvor jeg vender blikket hen, får jeg øje på noget, der ikke er, som vi lærere kunne tænke os det. Men de dage, hvor jeg synes, at jeg kun kan se mørke skyer, tænker jeg på, at skyer altid blæser væk igen. For der er altid håb. Som David Hume har formuleret, og som mange andre har citeret før mig:

*"Man kan narre hele folket en del af tiden,
og man kan narre en del af folket hele tiden,
men man kan ikke narre hele folket hele tiden!"*

Jeg plejer at indlede beretningen med at konstatere, at der har været tale om endnu et vildt år. Og den her gang skal ikke være nogen undtagelse. For det har - selvom jeg efterhånden har svært ved at begribe det - været et år, som igen har formået at skrive sig ind på linje med de foregående.

I kan næsten fornemme, at jeg er ved at forberede jer på en lang beretning. Og I skulle jo også nødig gå herfra med en fornemmelse af, at det da i grunden ikke passede, da jeg sagde, at året havde budt på mangt og mange begivenheder, store oplevelser, glædesstunder, enorme skuffelser og deciderede kriser. Det har været et hårdt og ikke altid hverken lige kønt eller lykkeligt år, men hvem har i grunden også sagt, at livet skal være en spadseretur i parken?

I sagens natur er den her mundtlige beretning et udtryk for min udvælgelse og prioritering. Begrænsningens kunst om man vil. Det betyder også, at der vil være områder og temaer, som jeg enten helt udelader eller behandler perifert. Jeg henviser derfor allerede fra start til den grund-

ge, skriftlige beretning, som - sammen med den mundtlige - danner baggrund for generalforsamlingens behandling af årets gang.

Således indflyvning og rammesætning. Vi lægger fra land.

Folkeskolereformen

Peter Plys har sagt det så fint: "*Når man er en bjørn med en meget lille forstand, og man giver sig til at finde på idéer, så opdager man undertiden, at en idé, som er meget god inde i en, er helt anderledes, når den kommer frem for dagens lys, og andre giver sig til at se på den.*"

Der er ikke meget, som indikerer, at forligskredsen bag folkeskolereformen for alvor kan se sig selv i citatet, og det er da heller ikke pænt at slå folkevalgte og magthavere i hartkorn med den gode, gule bjørn - Peter Plys har bestemt fortjent bedre.

Men helt eller ganske galt er det i hvert fald gået med den folkeskoleidé, som voksede sig stor i specielt socialdemokraternes hoveder og nu har kastet folkeskolen ud i en dyb krise med dystre fremtidsperspektiver selv for den mest håbefulde.

Jeg hører til blandt de allerstørste tilhængere af folkeskolen og enhedstanken. Jeg vakler ikke et sekund i troen, når jeg udråber folkeskolen som den vigtigste forudsætning for Danmarks velstand og sammenhængskraft. Af samme årsag er folkeskolelovgivning meget betydningsfuld, og den må aldrig hastes igennem, sådan som det skete i 2013. Folkeskolen skal derimod skabes med folket som aktiv medspiller, lovgivningen skal bygge på reel inddragelse af organisationer og realiseres gennem demokratiske processer. Ejerskab kommer med indflydelse. Og tvang underminerer ejerskab.

Reformen bygger egentlig på velmente intentioner, men den er så eklatant underfinansieret, at folkeskolen aldrig vil kunne levere på intentionerne. Der er ingen sammenhæng mellem mål og midler, og det underminerer folkets opbakning til skolen, hvilket er en katastrofe.

Dertil kommer, at det er hovedrystende og dybt nedbrydende, at den er udtænkt i en sluttet og skolefremmed kreds, og at den dels underkender fritiden og fritidspædagogikkens betydning for børns udvikling, dels tager sit afsæt i en alt for ensidig og instrumentel læringsforståelse.

I øjeblikket vælter vi rundt i umulig logistik og uløselige paradokser, fordi lovgiverne - forblændet af selvtilstrækkelighed og magtarrogance - forestillede sig, at man kan skabe og gennemføre en så omfattende lovgivning på et så komplekst område uden lærernes medvirken og opbakning. Sådan kan man ikke holde og udvikle skole.

Vi er mange, som savner politikere, der tager ansvar, indser egen begrænsning og måske ligefrem erkender fejltrin.

I stedet bliver vi lærere bedt om at tage JA-hatten på, arbejde konstruktivt med forandringerne og reformarbejdet, tage alle de nye og "spændende" muligheder til os – ja, alt i alt skal vi bare være med til at *tale* skolen op. Jeg gentager lige for jer nede bagerst – vi skal bare *tale* skolen op. Og det ved vi jo alle, at man har stor lyst til, når man er solgt til stanglakrids af sin arbejdsgiver og står i problemer til halsen.

Langt ind i Finans- og Undervisningsministeriet findes en harmdirrende vrede og fortvivlelse

over, at vi lærere fortsat ikke fuldstændig er kommet os over lockouten i 2013. Jeg tror oprigtigt, at det er kommet bag på dem, at sårene er så dybe. Udover at de glemmer den helt oplagte kendsgerning, at overgrebet kompromitterede vores faglighed, selvforståelse og anseelse, glemmer de, hvad der måske er endnu værre, at resultatet af konflikten blev Lov 409, som lever i bedste velgående over det ganske land. Og den kaster såmænd også skygger dér, hvor den på papiret er udrenset.

Arbejdstidsloven er i form og indhold den vel nok væsentligste synder i den aktuelle nedbrydning af folkeskolen.

Ét eller andet sted må man lade sig imponere over den ukuelige optimisme, som fortsat præger mange af beslutningstagerne. Jeg har selv vældig svært ved at finde grundlag for den, når jeg taler med lærere og ledere.

Og så bliver vi da ellers mødt med et hav af opløftende meldinger, som alle bidrager til en samlet oplevelse af en temmelig tvivlsom og stærkt jubeloptimistisk manglende evne til forandringsledelse. Om man så og må sige.

"Ro på. Nu er vi jo kun i gang med år 2 af reformen, og vi lærte rigtig meget af år 1. Vel kører det ikke alt for godt i år 2 heller, men alle store forandringer tager tid. Der går nok yderligere 2-3 år, før vi er helt på plads."

"Ja, det kan godt være, at det ikke er perfekt endnu, men intentionerne er vi enige om – de fejler jo ikke noget. Vi vil det rigtige. Nu må I lærere bare på banen og bidrage, så vi sikrer, at det bliver den succes, vi alle ønsker og har brug for, og alle store forandringer tager tid. Der går nok 5-6 år, før vi er helt på plads."

"Vi må tage én ting ad gangen og implementere tiltagene hen ad vejen. Det er stort, og Rom blev ikke bygget på én dag. Vi må spise elefanten i små bidder, for alle store forandringer tager tid. Der går nok 10 år, før vi er helt på plads."

Alt sammen er formuleringer, som kunne finde fælles fodslag i talemåderne: "at have is i maven" eller "at slå koldt vand i blodet".

Men for at ihukomme en vis Flemming Jensen, som stod på præcis den her scene sidste år: "Man behøver ikke at vide meget om peristaltik for at kunne indse, at hvis man har is i maven, bliver man nemt kold i røven."

Og så har jeg i øvrigt taget litteraturen i brug og har undersøgt dét med at slå koldt vand i blodet. Og jeg kan allerede på forhånd afsløre, at det heller ikke ligefrem er anbefalelsesværdigt – hør bare her:

"Koldt vand påvirker ikke kun vejrtrækningen, men har stor indflydelse på hele kroppens motorik og funktionsevne. Kuldechokket opleves ganske enkelt som smertefuldt, man hyperventilerer yderligere, og risikoen for at få muskelspasmer i bryst og lemmer forøges. Kuldechokket forårsager en massiv forøgelse af hjerteslag og blodtryk, og er man ikke sund og rask, er man et lettere offer for hjertestop og kvælning."

Det lyder ikke ligefrem forjættende, vel?

Alt i alt synes jeg altså at have evidens for at mene, at *is i maven og koldt vand i blodet* ikke nødvendigvis er vejen frem. Men hvad ved jeg – jeg er jo bare lærer.

Nu vi er ved evidens, vil jeg bevæge mig videre til at tale lidt om lærer- og metodemangfoldighed. Som I er bekendt med, er det også et tema, Styrelsen foreslår, vi sender en resolution til kommunen om.

Lærer- og metodemangfoldighed

Måske har Danmarks Lærerforening, som en del af professionsstrategien, haft for stor opmærksomhed på forskning og såkaldt evidensbaseret praksis? Findes en sådan egentlig? Måske er vi medskyldige i det paradigme, vi er havnet i, hvor primært dét, som kan måles, tæller?

Erik Schmidt sagde i sin takketale på kongressen efter modtagelsen af Stinusprisen: *"Vi er ved at få et samfund, hvor politikerne spørger forskerne og videnskaben om, hvad der virker statistisk set og unddrager sig faglig, professionsmæssig og folkelig debat. Sådan et samfund kaldes et teknokrati."*

Der er vel næppe nogen, som kan være uenig i, at lærere skal være dygtige til at styre og lede undervisningen, arbejde med mål, evaluering og feedback og reflektere over valg af metoder og forskellige måder at organisere undervisningen på. Men hvis inspirationen til den løbende praksisudvikling og undervisningsforfinelse primært skal komme fra forskningen, hvem beslutter så, hvilken forskning, der er den "rigtige"? Og hvordan får lærerne i øvrigt adgang til den og rimelig tid til og mulighed for at forholde sig til den?

Forskning kan være fri og måske blot være et resultat af en eller flere forskeres forundring, nysgerrighed eller særlige personlige interesse. Men den kan også være strategisk, have bestemte formål, og den kan være bestilt af bestemte aktører.

Al forskning indebærer til- og fravalg, og jeg bilder mig i hvert fald ikke ind at kunne foretage en kvalificeret domsfældelse over forskningsformidling, som er mere eller mindre værdipolitisk og ideologisk funderet. Er det så Børne- og Undervisningsministeriet, Danmarks Pædagogiske Universitet, Danmarks Lærerforening, Kommunernes Landsforening eller måske Finansministeriet, som skal fælde dom?

I disse år ser vi netop, at forskning misbruges, manipuleres og omsættes til konkrete handlinger, der ikke er i trit med vores professionssyn. Og mange forskere er alt for tilbøjelige til at knytte deres forskning til politikernes og forvaltningernes dagsordener og hjælpe med at realisere dem.

Tag for eksempel John Hatties "targeted learning", der i kommunerne rask væk bliver over- og omsat til læringsmålstyret undervisning – eller, når det bliver rigtig slemt, 'læringsmålstyret læring'. Men oversættelsen er forkert. En mere korrekt oversættelse ville være 'målorienteret læring' eller 'målrettet læring', og så bliver associationerne pludselig anderledes. Som lektoren og skoleforskeren, Keld Skovmand, aktuelt udtaler i forbindelse med udgivelsen af sin bog, "Uden mål og med - forenklede Fælles Mål?": *"'Læringsmålstyret undervisning' har ikke nogen forskningsmæssig begrundelse og har derfor heller ikke nogen teoretisk status. Hele begrebet er en ideologisk konstruktion, der er blevet skruet sammen i Danmark"*.

Vi skal naturligvis være åbne over for "hvad der virker". Altså erkende, at ikke alt er lige godt og

være nysgerrige over for forandringer i vores egen praksis i samarbejde med ledelse og kolleger.

Men vi skal samtidig passe alvorligt på, at vi ikke hopper med på den trend, der foreskriver, at alt af i går er forældet og ubrugeligt. At erfaring og indsigt hæmmer vores nysgerrighed og udsyn og forhindrer udvikling. Dels passer det ikke, dels er det skolens opgave at være forbeholden over for udvikling, vurdere alt kritisk og hylde en vis grad af konservatisme.

Per Fibæk Laursen skriver det meget præcist i sin bog, 'Drop ambitionerne': "*Lærere er undervisningshåndværkere, der gennem pragmatiske beslutninger om lokale forbedringer udvikler og forandrer deres skole. Det gør de gerne gennem dialog med omverdenen, men forandringer og forbedringer tager tid. Opstår der udefrakommende krav om forandringer i et for hurtigt tempo, går det galt, og der bliver behov for implementering af forandringerne. Og man bør være mistro til enhver, der bruger ordet 'implementere'*".

Virkeligheden er den, at der bliver stadig længere mellem skolefolkene på de bonede gulve; fra ministerier, over forvaltninger til skoleledelser. Det betyder, at håndværket – erfaringen og praksisindsigten – fylder stadig mindre, når der laves skoleudvikling, og afstanden mellem 'dem' og 'os' bliver bare større og større. Det er fortvivlende, fordi god skoleudvikling kun kan skabes i fællesskab.

Hvorfor er vi så medskyldige? Jo, vi har for mig at se været for forhippede på at tale evidensbaseret praksis op og har glemt at huske hinanden på, at meget af det, som bør tælle, ikke nødvendigvis kan måles og underbygges af evidens. Vi har - af frygt for at blive betragtet som bagstræberiske og bedrevidende - ønsket at styrke vores position ved at begrunde lærerarbejdet gennem forskning og 'best practise'. Vi har sågar en politik i foreningen om, at vi arbejder for en 5-årig forskningsbaseret læreruddannelse.

Det har været velment og et stykke hen ad vejen sikkert også klogt, men som med alt andet handler det om at finde den rette balance. Vi har naturligvis ikke ønsket den udvikling, som vi står midt i, men vi er mere eller mindre aktivt blevet en del af den. Og nu er jeg særdeles bange for, at der er godt gang i en ensretning af lærerstanden begrundet i, hvad "forskningen" siger, hvilket er et alvorligt angreb på vores stolte skoletradition.

De lærere, som har gjort et uudsletteligt indtryk på mig, har alle haft karakter, overbevisning og en brændende tro på, at netop deres undervisning gjorde en verden til forskel for deres elever. Der var ikke fokus på opstilling af specifikke, synlige læringsmål, for det var komplet ubrugeligt og spild af tid i hænderne på sådanne lærere, som hver eneste dag viste vejen med krop, ord og ånd. De appellerede til følgeskab på forskellig vis, og det fik de. Selvom det ikke altid stod krydstalklart for hverken os elever eller læreren selv, hvor vi var på vej hen.

Derfor er det så hjerteskræende at se på, at vi lærere underlægges meningsløse rammer og perfid styring, som under ét underminerer den frie dømmekraft og ansvarlighed og reducerer ildsjæle til udslukte vulkaner.

Ét af vor tids store problemer er, at det at lykkes som menneske er blevet et udtalt individuelt ansvar. Vi mangler samlende fortællinger, vores normer og rammer er uklare, og vi føler os ikke længere så bundet af de dyder, som før var med til at binde os sammen. Det kan forekomme mindre alvorligt for dem, som har selvværd og fornødent mod til at tro på sig selv og finde egen livsbane, men alt for mange børn og unge har ikke den robusthed. De falder igennem, marginali-

seres og oplever aldrig at lykkes som menneske. De farer simpelthen vild i deres eget liv. Og det er alvorligt – også for alle dem, som faktisk lykkes.

Hvad jeg gerne vil frem til er, at læringsmålsregimet er et svimleskridt ned af netop denne forkerte vej, fordi læringsforståelsen er teknisk, kold og individualiseret og lægger et urimeligt og uhåndterligt ansvar over på eleven.

Det er sådan set en logisk forlængelse af den samfundsudvikling, vi er vidner til; enhver skal fra vuggen opdrages til primært at tage et personligt ansvar for sig selv – enhver er sin egen lykkes smed. Men udviklingen er ulykkelig og samfundsskadelig, fordi den bryder meget af det svært dokumenterbare ned, som vi er sammen om, og som giver os fodfæste i livet; fællesskabet, kulturen og traditionen.

Jeg deltog i efteråret på en Vartovkonference, hvor også Marianne Jelved deltog. Her fik hun trods alt sagt noget delvist fornuftigt; nemlig at hendes holdning er, at læringsmålsstyringen og måltyranniet – med de håbløse Nationale Tests i spidsen – skal ignoreres og ties ihjel. Min holdning er imidlertid, at vanvidet skal udstilles og råbes ihjel. For det forsvinder ikke af at blive ignoreret.

Som professoren, Lene Tanggaard, så smukt har beskrevet det: *"Læring er ikke noget, man kan sætte mål for. Det er noget, der sker. Ofte ved vi først, at vi har lært, når det er sket. Undervisning kan man sætte mål for. Mål kan kun gribe det, vi allerede ved. Ikke det, der kommer. Overskridelsen. Alt det, børnene kommer til at kunne, som vi ikke kan begribe. Det, der gør, at de vil udvikle tingene i andre og nye retninger. Det, som skolen er en art forberedelse til at kunne."*

Vores samfund har brug for overskridelsen af det kendte. Vi er afhængige af kommende generationers kreativitet. Og kreativitet er jo netop evnen til at løse problemer, som ikke kan beskrives, før de er løst.

Et gammelt ordsprog og en udbredt erfaring handler om, at man får, hvad man måler. Derfor skal vi være forbeholdne over for den evidensbaserede skole.

Vi må aldrig affinde os med det svar, at formålsparagraffen fortsat er uændret og står hævet over alt andet - at den stadig står som et stærkt bolværk mod tidstypiske modeluner og 'teaching to the test'. For det er hverdagen, som skaber udviklingen, og den er i øjeblikket styret af mere eller mindre rigide læringsportaler som Meebook, It's learning, KMD EDUCA og Minuddannelse.dk.

Det er os lærere, som skal definere, hvad der er hjælpsomt, og på hvilken måde det skal gribes an. Jeg kunne ikke drømme om at tale imod faglighed. Den er vi sat i verden for at opretholde og udvikle. Ej heller taler jeg imod digitalisering, målfastsættelse og systematik.

Jeg siger bare: alt med måde og måde med alt.

Og nu et scenskift til noget helt andet. Nemlig overenskomstforhold.

OK15 og Hovedstyrelsesvalg

I foråret 2015 fik vi ny overenskomst.

Rekordmange medlemmer deltog i urafstemningen om det aftaleresultat, som en enig Hovedstyrelse anbefalede, og et klart flertal stemte som forventet JA. Men mindretallet var betydeligt større, end det plejer at være. 70,1 procent af dem, der deltog i urafstemningen, stemte JA, mens 29,9 procent stemte NEJ. I Ballerup faldt stemmeprocenterne nærmest ud med omvendt fortegn: 26,2 % stemte JA, mens 73,8 % stemte NEJ.

I Ballerup afskyr vi Lov 409, og vi har aldrig været villige til at acceptere det makværk, fordi den er udemokratisk, den medfører en langt dårligere folkeskole, den underminerer tilliden til lærerstanden og den knæsætter urimelige arbejdsvilkår. At vi så tydeligt har sagt fra, er nok også en del af grunden til, at vi har en aftale.

Som Rigmor Jark, tidligere Ballerupformand, sagde fra talerstolen på sidste års generalforsamling: *"Husk nu, at der er en grund til, at vi har ordentlige forhold i Ballerup – vi har altid været villige til at tage kampen"*.

Vi ønskede derfor med vores stillingtagen til OK-resultatet at sende et signal om solidaritet med vores kolleger; vi har det sådan set tilforladeligt i Ballerup, men vi kan ikke leve med, at mange af vores kolleger har det forfærdeligt. Jeg ærgrer mig derfor over, at vi landsdækkende ikke troede mere på vores muligheder og styrke. Og tog kampen.

Arbejdstidsbilaget har for nogle kredse vist sig at være et såkaldt "skridt i den rigtige retning" eller "en fod i døren". Billedet er dog ualmindeligt broget, og jeg tillader mig i al stilfærdighed at spørge: Hvor er vores bundniveau for, hvad der er godt nok?

Det altoverskyggende problem er, at arbejdstidsbilaget reelt kun er noget værd i de kommuner, hvor kreds og tillidsrepræsentanter dybest set ikke har behov for det. Til at nedbryde de hermetisk lukkede kommunale borgporte ønskede vi en gummiged, men vi fik hammer og mejsel.

Konklusionen er derfor klar; hvis kommunens budget er for lille til det faktiske behov, sker der det, at vores forberedelse, som er belejligt usynlig, nedprioriteres med den følgevirkning, at vi skal tåle et urimeligt arbejdsliv, og eleverne skal udsættes for dårligere undervisning, end vi burde kunne være bekendt. Det sker i stor stil, og det vil fortsætte fremover i alt for mange kommuner.

Bemærk for eksempel Lolland og Guldborgsund, hvor man arbejder ud fra en *gennemsnitlig* undervisningsforpligtelse på 850 timer om året! Vi har netop aftalt en *maksimal* undervisningsforpligtelse på 780 timer om året! I Guldborgsund vil det altså være reglen mere end undtagelsen, at man planlægges med 30-31 undervisningslektioner om ugen! Her hjælper ingen saglige argumenter eller henvisninger til gode intentioner. Det er ud over enhver diskussion. Og oftest står læreren alene tilbage med den dårlige samvittighed og det utilstedelige valg; enten at leve med at levere en utilfredsstillende undervisning eller at skrue op for tempoet og gratisarbejdet for trods alt at kunne se eleverne i øjnene.

Vi accepterede med OK15, at kampen for ordentlige arbejdsvilkår i bedste fald fortsat er et anliggende primært for kredsene og tillidsrepræsentanterne. I værste fald et anliggende for den enkelte lærer, som pr. definition er alt for dårligt klædt på til en forhandling med sin skoleleder.

Den udvikling er faretruende og højst ulykkelig, men den skulle have været forsøgt ændret ved overenskomstbordet i 2015. Næste chance får vi først i 2018, hvor vilkårene kan vise sig at være blevet så forskellige, at vi umuligt kan finde fælles fodslag. Dermed kan det store fællesskab, den udtalte fællesfølelse og solidariteten være en saga blot, selvom lærerarbejdet fortsat er påfaldende ensartet over det ganske land.

Som en direkte konsekvens af resultatet og frustration over OK-forløbet valgte jeg at melde mit kandidatur til Hovedstyrelsesvalget. Således stillede Ballerup Lærerforening med to kandidater, da Jeanette allerede på sidste års generalforsamling havde bekendtgjort sin genopstilling.

Og Hovedstyrelsesvalget er det emne, som i Styrelsen har fyldt aller mest følelsesmæssigt i det forgangne år. Det har været en svær periode for hele Styrelsen, fordi personvalg altid har potentiale til at skabe splittelse.

I Ballerup Lærerforening har vi en stolt tradition for at have medlemmer i Hovedstyrelsen. Det tillægger vi stor værdi, fordi det giver ekstra gode muligheder for at præge politikken og sikre en fornuftig kommunikation mellem niveauerne.

Det var derfor med stolthed, glæde og lettelse, at vi om eftermiddagen den 1. december kunne konstatere, at det var lykkedes at få stemt begge Ballerupkandidater ind i Hovedstyrelsen. Det skyldtes ikke mindst den skyhøje stemmeprocent, som vi ved fælles hjælp nåede op på. 79,5 % af medlemmerne i Ballerup fik afgivet deres stemme mod de desværre alt for lave 40,4 % på landsplan.

Det er en ære at være valgt i Ballerup, og det er med enorm stolthed, vi endnu engang kan udråbe, at lærerne i Ballerup er skabt af et helt særligt materiale. På vegne af både Jeanette og mig selv vil jeg overbringe jer den allerstørste tak for støtten.

Og nu fra overenskomstforhold til skolestruktur.

Ledelse og medbestemmelse

For hvordan går det i grunden med den nye skolestruktur? Eller 'ledelsesstruktur', som der reelt er tale om.

Al begyndelse er svær og en total ny begyndelse er total svær.

Desværre har det høringsvar, som vi sendte i forbindelse med høringen om den nye skolestruktur fået - hvad et styrelsesmedlem har kaldt - en næsten profetisk status, da samtlige bekymringer i større eller mindre grad er blevet til virkelighed.

Og vi er - blandt flere andre forhold - især bekymrede for medbestemmelsen under den nye ledelsesstruktur. Det skal der ikke herske den mindste tvivl om, og derfor foreslår vi også en resolution på området.

I efteråret udtalte en kollega på et fagligt klubmøde noget, som gjorde mig ked af det. Nu har jeg ikke let til tårer, og følelsen kan vel også snarere beskrives som melankoli og dyb ærgrelse - eller måske ligefrem som afsavn og længsel.

Læreren sagde frit efter hukommelsen: *"Før i tiden var vi sammen om at udvikle skolen. Vi havde de samme ønsker for eleverne og hinanden og havde ikke et stort behov for at markere forskellige positioner. I dag bliver ledelsesretten fremhævet både i skåltaler og i dagligdagen; til recepti-
oner, uformelle lejligheder og når en kollega har været for kritisk på et møde. Tilmed benævnes vi ikke længere som lærere - men er blevet til "medarbejdere" - og har ingen medbestemmelsesret. Der er opstået et 'dem' og 'os', og ledelsen gør en dyd ud af det."*

Under konflikten i 2013 fik Anders Bondo i festligt lag uforvarende udtalt: *"Det er os, der skal lave den nye skole. De siger, at nu skal lederne lede og fordele arbejdet. Gu skal de da ej. Det bestemmer vi da"*. Erik Nielsen (KL's daværende formand) svarede i Ritzau med en skriftlig kommentar: *"Det er første gang, at Bondo indrømmer, hvad det hele handler om: Nemlig at Danmarks Lærereforening ikke vil opgive deres ret til at bestemme over skolen."*

Lad det være sagt med det samme; udtalelsen var selvfølgelig strategisk og retorisk stærkt uheldig, men jeg deler tankegodset og nærer stor sympati og forståelse for den. Lærere er ledere, og det kræver frihedsgrader og selvstændighed at forvalte det kvalificeret. Man kan ikke have ansvar for noget, man ikke har magt over. Ejerskab kommer med indflydelse.

Vi lærere er tættest på eleverne. Vi træffer de bedste beslutninger for eleverne, og det bør ledelsesmæssigt anerkendes, at lærerne ofte ved bedst, når det gælder undervisningen og udviklingen af samme.

Jeg har enorm respekt for ledelse – det er en vanskelig metier – som gør forskellen. Ledelse er dog kun noget i sammenhæng med andre. For mig at se består god ledelse netop i, at man på en tydelig og retningsgivende måde alene leder i det omfang, det er absolut nødvendigt. Og en leder skal lede på alt andet end sin formelle ledelsesret, hvis ønsket er opbakning og fremdrift og ikke frygt. Hvis man overgør sin ledelse og styrer mere, end man leder, skabes frustration, åndsfraværelse og ansvarsløshed.

En målrettet og effektiv organisation er ikke kendetegnet ved, at alle gør dét, som de har fået besked på, men ved, at alle i de givne situationer involverer sig og tager et personligt ansvar for at træffe de rigtige beslutninger. Det forudsætter en passende grad af autonomi til aktørerne og ledelsens accept af et vist niveau af kaos.

Jeg er rædselsslagen for doktrinen. Men det er ikke, fordi vores magtposition i firkantet forstand er udfordret, eller fordi forandringer i sig selv er angstprovokerende. Nej, det er, fordi der er tale om en blindgyde, som ender i dysfunktionelle skoler, og fordi jeg ikke køber det menneske- og samfundssyn, som fordrer udviklingen og ledelsesrollen.

Det levede demokrati er langsommeligt. Når nødvendighedens politik og New Public Management har ryddet bordet og har taget patent på samfundsordenen, er intet til genstand for egentlig demokratisk debat; enten er du med os, eller også er du imod os. Kritikken forstummer på skolen - for der er alligevel ikke noget, som kan ændres - meninger brydes ikke længere i det åbne. I stedet udvikler lærerne apati og lukker sig om sig selv. Der breder sig en tavshedskultur i skolen, hvor lærerne måske oven i købet frygter for deres jobmuligheder, hvis de udtaler sig kritisk om forholdene, skønt der er mere end god grund til det. Tilbage står, at man har glemmt, at kritik altid udspringer af læreres behjertede forsøg på at skabe forbedringer.

Så sent som i indeværende uge er der blevet offentliggjort en ph.d.-afhandling af forsker Pelle

Korsbæk Sørensen, som beskriver, hvordan selvcensur på jobbet kan give moralsk stress. Som Pelle Sørensen i den forbindelse udtaler: *"Moralsk stress viser sig tydeligst, når en medarbejder oplever en kritisk eller uholdbar situation i arbejdslivet og mener, at det er nødvendigt at ytre sig, men i stedet vælger at holde kritikken tilbage, måske af frygt for sit job eller angst for ledelsen."*

Folkeskolens ledere skal være optagede af at opfordre lærerne til at tage del i centrale beslutninger vedrørende skolens indhold, drift og udvikling. De skal have en stærk orientering hen imod at fremme undervisning og læringsmiljøer - ikke måleinstrumenter og glitret indpakning. Hverdagen skal være præget af ledernes oprigtige tillid til lærerne, en evne til at lytte og kommunikere åbent og en stærk forpligtelse til at myndiggøre os og dele magten.

Folkeskolen har ikke mindst i den her tid brug for lærere, der kan se, hvordan skolens dagligdag kan komme til at virke bedst muligt, og den kan ikke løse sin opgave, med mindre vi værner om åndsfriheden, medbestemmelsen og de demokratiske processer. Det skal vi blive med at råbe op om, selv når andre for længst er blevet trætte af os.

Det gør vi heldigvis bedre i Ballerup end så mange andre steder, men vores indflydelse er også under pres og vores ledere er på mange måder anderledes, end de har været tidligere. Vi skal stå stærkt på skolerne: på skolemøder, i teamene, i MED-udvalget, i samarbejdet med ledelsen. Vi tillidsvalgte kan gå forrest og vise vejen, men vores samlede styrke tager sit afsæt i fællesskabet og i den fælles vægt bag vores ønsker. Det er alle os medlemmer, som i fællesskab er Ballerup Lærerforening. Vi kan få indflydelse og skabe forandringer, hvis vi står sammen. En for alle – alle for en.

Alle skoler har de sidste år oplevet store omvæltninger og et ekstraordinært arbejdspress, som også har haft betydning for det psykiske arbejdsmiljø. Ingen kan melde hus forbi, og jeg vil medgive jer den største anerkendelse for det utrættelige lærerarbejde, som I bedriver i en meget svær tid - dag efter dag, uge efter år, år efter år. Lærerarbejdet er en grundpille i vores samfund.

Specielt én skole har haft og har fortsat vores store opmærksom: Baltorpskolen, ikke mindst matrikel Grantofte. Som I kan læse i den skriftlige beretning har skolen gennem flere år haft påbud i forhold til det psykiske arbejdsmiljø, og jeg kan desværre meddele, at Arbejdstilsynet netop har stadfæstet påbuddene, fordi der fortsat ikke er skabt de nødvendige forbedringer.

Under behandlingen af formandens beretning, vil der komme et indlæg fra skolens tillidsrepræsentanter om situationen, og jeg vil åbenbare, at vi nok er meget tæt på det tidspunkt, hvor vi er nødt til at lave en skriftlig henvendelse til kommunen. Vi har gennem tiden forsøgt os med flere forskellige strategier, og senest har vi også måttet give den nye ledelse rimelig tid, råderum og opbakning til at arbejde med forholdene og få bragt orden på arbejdsmiljøet. Men forbedringerne udebliver desværre, og på et tidspunkt må nok være nok.

Lokalaftalen

Når alt det er sagt, skylder jeg at udtale, at vi på mange måder har – hvad jeg godt vil kalde – et konstruktivt og tillidsfuldt samarbejde med kommunen. Interesserne er langt fra altid enslydende, men dialogen er ordentlig, enigheden er mange og samarbejdet er båret af et udtalt ønske om at ville det bedst opnåelige sammen. Vi forsøger bestandigt at finde fællesmængden, og det er helt afgørende. Jeg ønsker her fra talerstolen at kvittere for samarbejdet med kommunen, som, jeg mener, har udvist både mod, ordentlighed og stor respekt for værdierne i den danske model.

At samarbejdet mellem Ballerup Kommune og Ballerup Lærerforening er godt, illustreres måske bedst ved den lokalaftale, vi netop har fået landet, og som vi godkendte i samme sal for lige godt en måned siden.

En aftale er altid et kompromis, og sådan var det også den her gang. For eksempel var det ikke vores ønske, at tilstedeværelsesforpligtelsen skulle forøges. Men en aftale er et udtryk for, at parterne - i ånden af samarbejde og gensidig tillid og forståelse - forsøger at løfte udfordringerne sammen. Det er en stor styrke for skolevæsenet og tilfredsstillelse for parterne, at det - på trods af svære forhandlinger - endnu en gang lykkedes at opnå enighed om arbejdsvilkårene.

I Ballerup har vi været begunstiget af, at det er lykkedes at finde hinanden omkring forhandlingsbordet. Det har modvirket til, at vi har kunnet komme igennem de seneste par særdeles hektiske år på en bedre og mere skånsom måde, end det er set mange andre steder. Alt taget i betragtning. Og kommunen har eftertrykkeligt tilkendegivet, at lærerne i Ballerup - under meget svære arbejdsbetingelser - har levet fuldt op til forpligtelserne i aftalen og har taget et stort ansvar for den fortsatte udvikling af Ballerup Skolevæsen.

Forhandlinger er en speciel størrelse. Det forholder sig altid sådan, at parterne mere eller mindre bevidst lader større eller mindre områder stå lettere uafklarede tilbage. Det er en del af spillet, fordi begge parter har en fornemmelse for, at der er elementer, som man ikke skal træde alt for meget rundt i, hvis det skal ende med en aftale.

Fortolkningen af aftalerne er derfor helt central. Og her skal vi være fremme i skoen og sørge for, at de falder ud til vores side. Der har altid været betydelige forskelle skolerne imellem, og sådan bliver det også fremover. Børnegrupperne er forskellige, forældrene er forskellige, ledelserne er forskellige, lærerkulturene er forskellige, samarbejdsformerne er forskellige, traditionerne er forskellige, fagforeningsopbakningen er forskellig - men i udgangspunktet er rammebetingelser de samme, og vi har en interesse i og pligt til at sikre, at arbejdsvilkårene ikke afhænger af den skole, man har tjeneste ved.

Forberedelse og efterbehandling er fundamentet i vores arbejde. Vi forbereder og efterbehandler gerne sammen med kolleger, når det er formålstjenligt, men det gør ikke arbejdet mindre tidskrævende - tværtimod. Forberedelsestiden er hellig for os, og udmøntningen og tilrettelæggelsen skal have ledelsens allerstørste opmærksomhed i forbindelse med skoleårets planlægning. Vi har ikke lavet en aftale, som giver os mindre tid til forberedelse, men vi har accepteret at give ledelsen mere råderum og større bevægelsesmuligheder for at få logistikken til at gå op, således at de forpligtende faglige fællesskaber, teamsamarbejdet, skoleudviklingen, medindflydelsen og de demokratiske processer kan komme tilbage på sporet.

Min appel skal være klar og tydelig. I skal bruge hinanden og holde sammen på skolerne, tage fælles initiativer og tage ansvar for, at jeres arbejdsliv bliver så meningsfuldt og tilfredsstillende som muligt. Brug hinanden, bekæmp opsplitning og fragmentering, spil hinanden stærke og lad tillidsrepræsentanten være krumtappen for det stadige arbejde for bedre arbejdsvilkår. Vi har eminente tillidsrepræsentanter, hvis arbejde og indsats jeg ofte forbløffes over. Det er et meget svært og krævende arbejde i en udsat position, som kun kan lykkes, hvis I hjælper til og bakker op.

Det ved jeg, at I gør, og det har vi brug for, at I fortsætter med.

Vi nærmer os afslutningen, men inden vi når helt derhen, ønsker jeg at give inklusionen nogle ord med på vejen.

Inklusion

"Det er efterhånden næsten umuligt at visitere til gruppeordninger af forskellig slags, man får at vide, at de elever er alt for dårlige, så det vil være synd osv..."

Skulle det endelig komme på tale, er det typisk efter 3-4-5 års kamp eller mere, endeløse dokumentationer, dynger af papir, utallige møder med forældre, sms'er, netværksmøder, mails osv., at man – MÅSKE – når frem til et tilbud uden for den almindelige klasse. Jeg har også været ude for, at en elev bogstavelig talt fik et sammenbrud – alligevel tog det et halvt år, før der skete noget – og det var vel at mærke på forældrenes eget initiativ.

Inklusion kan være udmærket, hvis den foregår ordentligt, hvis resurserne er på plads fra start, hvis forældre, lærere og hele systemet følger med – men det sker alt for sjældent. I hvert fald i Ballerup.

Fanen holdes så højt her, at flaget flænges i stormen – og det var vel ikke hensigten?"

Sådan læste Merete Christensen op fra sit brev til kommunalbestyrelsen på vores ekstraordinære generalforsamling. Det er stærke ord fra en fremragende repræsentant for vores stand. Og jeg ved, hvad jeg taler om, for Merete var vel nærmest min læremester og mit lærerforbillede, da jeg startede på Rosenlundskolen for snart 10 år siden. I denne uges udgave af Ballerup Bladet har Merete desuden givet et interview med mange gode pointer. Vi har brug for den slags historier. Godt gået, Merete. Du har fortjent en klapsalve.

Inklusion er folkeskolens største udfordring, når vi ellers skærer de aktuelle problemstillinger omkring folkeskolelovgivning og overenskomstforhold væk. Det tema har i sig selv potentiale til at omstyrte folkeskolen, som vi kender den. De ressourcestærke vælger folkeskolen fra - hvis ikke fra en start så i løbet af skoleforløbet - og tilbage har vi en kommuneskole for de prisgivne. Politikere og administratorer er derfor øjeblikkeligt nødt til at bevæge sig ned fra de høje tinder og konfrontere de konkrete praksisudfordringer, som står i vejen for en forsvarlig og værdiskabende inklusion.

Vi lærere er ikke og har aldrig været imod inklusionens værdisæt, men problemet er naturligvis, at uvidende politikere har siddet i deres elfenbenstårn langt fra skolen og bestemt, at alle - eller næsten alle - specialundervisningskrævende børn over en nat ikke længere skal have en for dem helt nødvendig hjælp.

I stedet skal de stakkels børn mases ind i de almenklasser, hvor alle altid har vidst, og hvor alle selvfølgelig stadig ved, at børnene ikke kan følge med i undervisningen. Og så lader man bare som om, at lærerne selvfølgelig bør kunne klare at undervise de specialundervisningskrævende elever samtidig med, at alle de andre elever skal have stadig mere individuel opmærksomhed.

I 2010 var der 720 fuldtidsstillinger i kommunen. I dag er det tal reduceret til 595, altså en tilbagegang på 125 stillinger svarende til 17,4 %. I samme periode er elevtallet faldet med 6,7 %. En sammenligning med det øvrige Hovedstadsområde viser, at Ballerup Kommune hører til i den absolutte top, når det kommer til reduktion af lærerstillinger.

Tallene taler sit tydelige sprog om et skolevæsen, hvor der ikke er rimelig sammenhæng mellem de høje politiske ambitioner - som vi i øvrigt deler - og ledernes og lærernes mulighed for at løse dem. Økonomien slår ikke til, og der mangler i den grad lærerhænder til at løfte opgaverne.

Inklusionen har været direkte årsag til, at arbejdsmiljøet på skoleområdet er blevet stadigt mere kritisabelt. Man stilles som lærer i afmagtssituationer, hvor man ikke har redskaberne til eller mulighederne for at håndtere undervisningsopgavens kompleksitet. Når man skal motivere eleverne til at modtage undervisning på et højere fagligt niveau og samtidig stilles i en situation, hvor klassens fællesskab skal rumme og inkludere børn med vanskeligheder - som for 10 år siden var berettiget til vidtgående specialundervisning - opleves målene for ofte som modsatrettede.

Et første skridt på vejen mod at genskabe mere overskud i skolevæsenet kunne være at benytte paragraf 16b i folkeskoleloven, som gør det muligt at konvertere understøttende undervisning til to-læretimer. Men det forholder sig nok desværre sådan, at de kommuner, som er socialdemokratisk ledede, vil være dem, der mest udholdende vil stå på, at den lange skoledag var og er den rigtige løsning. Der skal derfor mobiliseres et endnu større pres for, at socialdemokraterne bevæger sig. Og det pres kan vi - dårligst af alle parter – skabe, fordi vi vil få skudt i skoen, at det er for at pleje egen fagforeningsinteresse. Det skal derimod komme fra forældre og elever og de andre partier i kommunalbestyrelsen.

Men vi bistår naturligvis gerne med snusfornuft og gode argumenter.

Afslutning

På den måde nåede vi tæt til vejs ende med beretningen.

Inden I får helt fred for mig, vil jeg på bedste Oscarmanér benytte anledningen til at sende min familie de kærligste tanker. Mange af jer kender formentlig, at familien til tider kan opleve, at de kun får residualt af ens tid, opmærksomhed, tilstedevær og kræfter – selvom man med hud og hår bestræber sig på, at det skal være anderledes. Derfor nævnes de for en gangs skyld her og først, så jeg med lidt større troværdighed kan bemærke, at jeg ikke er noget uden – og at intet er vigtigere end – familien.

Dernæst skal I, medlemmer af Ballerup Lærerforening, have en dybfølt tak for den støtte og opbakning, vi får som tillidsvalgte. At være en del af generalforsamlinger og arrangementer med et så talstærkt fremmøde er unikt. Det kan vi alle sammen tillade os at være pavestolte af!

Tillidsrepræsentanterne og Styrelsen skal heller ikke forbigås i tavshed. I er selve årsagen til, at Ballerup Lærerforening fortsat kan knejse med nakken og glæde sig over de resultater, som vi trods alt opnår for medlemmerne. Uden jer var vi ingenting.

Og endelig en tak for det tætte samarbejde – i medgang og modgang – til vores næstformand, Jeanette og vores snart forhenværende kasserer, Lars. Jeg mener godt, vi kan tillade os at være tilfredse med det, vi får fra hånden på 1. salen.

Og så får I omsider fred, idet jeg hermed overgiver den samlede beretning til generalforsamlingens behandling.

Formandens beretning blev behandlet i 3 afsnit:

Skolepolitiske forhold

Jeanette Sjøberg fremlagde Styrelsens forslag 1 til resolution:

Til Kommunalbestyrelsen

Att.: Borgmesteren, Jesper Würtzen

Lærer- og metodemangfoldighed er et kvalitetsstempel

Hvad der virker for en lærer, virker ikke nødvendigvis for en anden.

Derfor er det så bedrøveligt at iagttage, at vi lærere - under paroler som 'evidensorienteret' og 'datafunderet' - underlægges stadig stærkere styring og ensretning, der under ét underminerer vores frie dømmekraft, autonomi og personlige ansvarsfølelse. Vi ser en alvorlig fare for, at udviklingen vil medføre, at ildsjæle reduceres til udslukte vulkaner.

Uden den brændende ild og troen på, at vi gennem vores egen lærerpersonlighed kan gøre en daglig forskel for eleverne, er folkeskolen en ligegyldig - måske ligefrem skadelig - institution i vores samfund.

Et gammelt ordsprog og en udbredt erfaring handler om, at man får, hvad man måler. Vi er forbeholdne over for den læringsmåls-, data- og evidensbaserede skole. Som Einstein klogt udtalte: *"Ikke alt, der tæller, kan tælles. Og ikke alt, der kan tælles, tæller."*

Vi er enige i, at vi skal være åbne over for "hvad der virker". Altså erkende, at ikke alt er lige godt og være nysgerrige over for forandringer i vores egen praksis i samarbejde med ledelse og kolleger. Ingen lærer kan dog alene leve op til idealforestillingen om lærergerningen. Det er i praksis umuligt at indfri de tårnhøje forventninger, når man pr. definition er sat til at håndtere en afsindig kompleks opgave, som tilmed er konstant foranderlig og byder på mange indbyrdes modsætningsfyldte elementer; tag fx kravene om højere faglighed og øget inklusion.

Det vil altid være en opgave for det samlede lærerkollegium at sørge for, at alle elever anerkendes og løftes. Derfor er mangfoldigheden - de unikke praksisser, de forskellige personligheder, de variable tilgange - helt afgørende for folkeskolen. Der er mange veje til målet.

Lærer- og metodemangfoldighed er et kvalitetsstempel, som vi skal værne om - ikke forsøge at afvikle.

Med stærkt bekymret hilsen

Ballerup Lærereforenings generalforsamling, forsamlet den 11. marts 2016

Resolutionen blev enstemmigt vedtaget.

Til Kommunalbestyrelsen

Att.: Borgmesteren, Jesper Würtzen

Vi ønsker reel medbestemmelse på skoleudviklingen

"Før i tiden var vi (læs: ledelse og lærere) sammen om at udvikle skolen. Vi havde de samme ønsker for eleverne og hinanden og havde ikke et stort behov for at markere forskellige positioner. I dag bliver ledelsesretten fremhævet både i skåltaler og i dagligdagen; til receptioner, uformelle lejligheder og når en kollega har været for kritisk på et møde. Tilmed benævnes vi ikke længere som lærere - men er blevet til "medarbejdere" - og har ingen medbestemmelsesret. Der er opstået et 'dem' og 'os', og ledelsen gør en dyd ud af det."

Sådan udtalte en Balleruplærer sig på et fagligt møde i efteråret. Og det er desværre yderst præcise ord for vores nuværende oplevelse.

Vi savner reel medbestemmelse på skoleudviklingen. Det viser den seneste måling af den sociale kapital med al ønskelig tydelighed. Og det er ikke nok for os lærere at bestemme, om kladderhæfterne skal være grønne eller gule. Vi ønsker ledere, som ser en værdi i at lade os tage del i centrale beslutninger vedrørende skolens indhold, drift og udvikling. Og vi ønsker ledere, som orienterer sig mod at udvikle undervisning og læringsmiljøer.

Hverdagen skal være præget af ledernes oprigtige tillid til lærerne, evne til at lytte og kommunikere åbent og stærke forpligtelse til at myndiggøre os og dele ud af ledelsesretten. Hvis ledelse overgøres - og styrer mere, end den leder - skabes frustration, åndsfraværelse og ansvarsløshed.

Folkeskolen har ikke mindst i disse år brug for lærere, der kan se, hvordan skolens dagligdag kan komme til at virke bedst muligt. Og folkeskolen kan kun løse sin opgave, hvis vi værner om åndsfriheden, medbestemmelsen og de demokratiske processer.

Som skrevet i indledningen i vores lokalaftale: *"Det er tydeligt for os, at vi arbejder ud fra den højeste fællesnævner og skaber de bedste resultater, når samarbejdet fungerer, og begge parter ser værdien af forpligtende aftaler."*

Kommunen kunne passende vise vejen ved at invitere os lærere ind til reel medbestemmelse i arbejdet med linjer i udskolingen og en ny inklusionsstrategi.

Med håbefulds hilsen

Ballerup Lærereforenings generalforsamling, forsamlet den 11. marts 2016

Resolutionen blev enstemmigt vedtaget.

Tina Christiansen fremlagde Styrelsens forslag 3 til resolution:

Til Kommunalbestyrelsen

Att.: Borgmesteren, Jesper Würtzen

Forberedelsestiden er hellig for os

Vi ønsker med denne resolution at understrege parternes fælles ambition om, at lærernes forberedelsestid ikke reduceres som en konsekvens af den nye lokalaftale.

En aftale er altid et kompromis, og sådan var det også denne gang. For eksempel var det ikke vores ønske, at tilstedeværelsesforpligtelsen skulle forøges. En aftale er imidlertid et udtryk for, at parterne - i ånden af samarbejde og gensidig tillid og forståelse - forsøger at løfte udfordringerne sammen. Det er en stor styrke for skolevæsenet og tilfredsstillelse for parterne, at det endnu en gang lykkedes at opnå enighed om arbejdsvilkårene. Det vil vi gerne kvittere for.

Vi vil oprigtigt deltage i forpligtende, faglige fællesskaber og bidrage til stadig udvikling og fornyelse af den pædagogiske og undervisningsmæssige praksis. Men kvalificeret undervisning forudsætter god tid til forberedelse.

Vi ønsker derfor at betone formuleringen i aftalen: *"Det er en fælles ambition, at der inden for tilstedeværelsestiden prioriteres tid til fælles forberedelse, teamsamarbejde samt didaktisk og pædagogisk sparring."* og henleder derudover opmærksomheden på en anden aftaleformulering: *"Kvaliteten i planlægningen af et kommende skoleår er helt afgørende for en skole. Det er derfor en fælles ambition, at skoleåret planlægges i så god tid, at der er reel mulighed for at gennemføre de nødvendige processer og justeringer undervejs"*.

Det gør vi sammen med en appel om, at lærerne på de enkelte skoler får medbestemmelse på den konkrete udmøntning af tilstedeværelsestiden for på den måde professionelt at kunne tage ansvar for at anvende arbejdstiden mest effektivt og meningsfuldt.

Forberedelse og efterbehandling er fundamentet i vores arbejde. Vi forbereder og efterbehandler gerne sammen med kolleger, når det er formålstjenligt, men det gør ikke arbejdet mindre tidskrævende - tværtimod.

Forberedelsestiden er hellig for os, og udmøntningen og tilrettelæggelsen skal have ledelsens allerstørste opmærksomhed i forbindelse med skoleårets planlægning.

Med bestemt hilsen

Ballerup Lærereforenings generalforsamling, forsamlet den 11. marts 2016

Resolutionen blev enstemmigt vedtaget.

Arbejds miljø

Vibe Larsen fremlagde Styrelsens forslag 4 til resolution:

Til Til Kommunalbestyrelsen

Att.: Borgmesteren, Jesper Würtzen

Elastikken er trukket for langt ud

Hvis skolevæsenet skal kunne forløse de høje ambitioner i 'Skole med vilje', kræver det, at der ansættes flere lærere.

I 2010 var der 720 fuldtidsstillinger i kommunen. I dag er det tal reduceret til 595, altså en tilbagegang på 125 stillinger svarende til 17,4 %. I samme periode er elevtallet faldet fra 5.688 til 5.307, altså med 381 elever svarende til 6,7 %. En sammenligning med det øvrige Hovedstadsområde viser, at Ballerup Kommune hører til i den absolutte top, når det kommer til reduktion af lærerstillinger.

Tallene taler sit tydelige sprog om et skolevæsen, hvor der ikke er rimelig sammenhæng mellem de høje politiske ambitioner - som vi i øvrigt deler - og ledernes og lærernes mulighed for at forløse dem.

I perioden har det ikke skortet på forandringer, som yderligere har presset skolevæsenet:

- **En inklusionsdagsorden**, som har medført, at lærerarbejdet generelt er blevet langt vanskeligere og mere psykisk og fysisk belastende.
- **En stærkt forøget undervisningsforpligtelse**, som betyder mindre tid til andre centrale læreropgaver som forberedelse/efterbehandling, teamsamarbejde, skoleudvikling og skole/hjem-samarbejde.
- **En folkeskolereform**, som indeholder et væld af nye tiltag - med enorme forventninger til omstilling og nytænkning.
- **En ny skolestruktur**, som vender op og ned på skolernes måde at organisere sig på.

Vi er glade for at være ansat i en kommune, som har høje ambitioner for sit skolevæsen, men elastikken er trukket for langt ud.

Vi opfordrer kommunalbestyrelsen til at tage situationen dybt alvorligt og allerede med budget 2017 vise, at man har forstået budskabet om, at skolevæsenet har brug for flere lærerkræfter for at forløse ambitionerne i 'Skole med vilje'.

Med stærkt bekymret hilsen

Ballerup Lærereforenings generalforsamling, forsamlet den 11. marts 2016

Resolutionen blev enstemmigt vedtaget.

Herefter fremførte Lea Tøttrup og Jens Lund en beretning om forholdene på Baltorpskolen.

Organisatoriske forhold

Formanden orienterede om kredsens frikøbsstrategi, hvor man fremover frikøber AMR i stedet for TRS.

Den samlede beretning blev herefter sat til afstemning og blev enstemmigt godkendt.

5. Regnskab

Lars Nilsson fremlagde på Styrelsens vegne regnskaberne for Ballerup Lærerforening, Særlig Fond og Solidaritetsfonden.

Generalforsamlingen forholdt sig til regnskaberne ud fra den oplysning, at de er forsynet med en blank revisionspåtegning.

Efter en tak til de kritiske revisorer blev regnskaberne indstillet til generalforsamlingens godkendelse.

Regnskaberne blev sat til afstemning:

Regnskabet for Ballerup Lærerforening 2015 blev enstemmigt godkendt.

Regnskabet for Solidaritetsfonden 2015 blev enstemmigt godkendt.

Regnskabet for Særlig Fond 2015 blev enstemmigt godkendt.

6. Fastsættelse af honorarer og ydelser

Lars Nilsson fremlagde Styrelsens forslag til frikøb, honorarer og ydelser.

Forslaget blev enstemmigt vedtaget.

7. Budgetter

Lars Nilsson fremlagde budgettet, og det affødte ingen bemærkninger.

8. Fastsættelse af kontingent

Styrelsen foreslog uændret kontingent for første halvår 2017, indtil tilbagebetalingen jf. lockouten i 2013 er overstået. Kontingentet blev fastsat som foreslået.

9. Valg ifølge vedtægterne

a. Formand: Morten Refskov genvalgt

Tilkendegivelse fra generalforsamlingen om, at næstformanden også er kongresdelegeret. Tilkendegivet med klart 2/3 flertal

b. Næstformand: Jeanette Sjøberg genvalgt

c. Kasserer: Vibe Larsen valgt

d. 1 kongresdelegeret: Kasper Mortensen genvalgt

e. 5 suppleanter for de kongresdelegerede (hvoraf 2 reelt er medlemmer af kongressen qua formandens og næstformandens sæde i Hovedstyrelsen):

1. suppleant: Susanne Vilstrup valgt med 749 stemmer
2. suppleant: Tina Christiansen valgt med 600 stemmer
3. Suppleant: Lea Schmidt valgt med 342 stemmer
4. suppleant: Vibe Larsen valgt med 233 stemmer
5. suppleant: Jens Lund valgt med 233 stemmer

Efter lodtrækning mellem Vibe Larsen og Jens Lund, blev Vibe Larsen valgt som 4. suppleant.

f. 2 revisorer: Kim Salkvist genvalgt og Anne Olsen valgt

g. 2 revisorsuppleanter: Morten Thinggaard genvalgt og Bastian Kuke Larsen valgt

h. 1 fanebærer: Peter Hess-Nielsen genvalgt

i. 2 fanebærersuppleanter:

1. suppleant: Niels Kjeldsen genvalgt
2. suppleant: Pia Scharffenberg genvalgt

10. Eventuelt

Formanden holdt en tale til den afgående kasserer, Lars Nilsson og afsluttede generalforsamlingen med en tak til dirigenten og spillemændene. Det endelige punktum blev sat med sangen: "Det var en lørdag aften".

Referatet er godkendt af dirigenten, Jon Kowalczyk

18/3 Jon Kowalczyk